

MEDITATIE slotdienst De Bining zondag 28 juni 2020

Tekst: Psalm 138: 8 ‘... die niet laat varen het werk van zijn handen’.

Weemoed vult dit gebouw. Je ogen dwalen door de ruimte. Herinneringen komen als vanzelf bovendrijven. Mooie momenten zijn hier beleefd. Dan denken we aan trouwdiensten, aan doopdiensten, aan kerk-schooldiensten. We denken aan diensten waarin jonge mensen, misschien ben je zelf één van hen geweest, ‘ja’ zeiden tegen het geloof.

Zeker, er was niet alleen vreugde. Dit gebouw weet ook van verdriet. Veel namen zijn hier afgelezen van hen die overleden zijn. Hoe vaak heeft hier een kist voorin de kerk gestaan? Veel dorpsgenoten zijn hier in gebeden genoemd omdat het leven niet alleen gezondheid kent. En natuurlijk is er nu het verdriet van de sluiting.

Lang geleden is een kleine groep mensen in dit gebouw als gereformeerde kerk begonnen. Ook kende dat naast de vreugde om het gebouw ook verdriet. Een klein dorp kreeg twee kerkgebouwen. Dat heeft pijn gedaan. Hoe overtuigd men ook was van eigen gelijk.

Dat groepje mensen, het waren zo’n 35 belijdende leden met 140 doopleden, begon in geloof iets nieuws. De eerste dienst in oktober 1890 zal door hen als bemoedigend zijn ervaren, al waren de omstandigheden dat dus niet. Families, vrienden die zondags gescheiden wegen bewandelden.

Aan die scheiding kwam in mei 2006 definitief een einde. Het ene dorp had weer één kerk. Onder de noemer van Protestantse Gemeente Oosternijkerk werd samen gekerkt in De Bining en de st Ceciliakerk. En in dankbaar geloof werd vooruitgekeken.

Vandaag, 28 juni 2020, is opnieuw zo’n drempelmoment. Zo’n datum die je niet meer vergeten zult. De laatste dienst in De Bining. De ogen dwalen door de ruimte. Je kijkt met een ander gevoel rond, dan al die voorgaande zondagen hier. Weemoed vult dit gebouw.

Een Godshuis was het. Wat het straks wordt, weten we niet. Hier hoorde je de woorden van geloof, hoop en liefde. Hier werd gesproken over genade en vergeving. De levensweg langs de 10 woorden werd je voorgehouden. Het lied gezongen dat je uittilde boven de dagelijkse zorgen. Hier klonken de woorden van Gods nabijheid en zegen. Hoe waar zijn voor dit gebouw de woorden van Psalm 138:

Gij hebt mij bemoedigd met kracht in mijn ziel.

In deze laatste dienst klinken die woorden opnieuw. En vandaag verbinden we ze met die andere woorden uit Psalm 138:

Laat niet varen de werken van uw handen.

Het is een bede aan het einde van de Psalm. Een bede van vertrouwen. Waar deze woorden in de Psalm het slot vormen, horen wij ze elke zondag aan het begin. Wij spreken dan uit dat...

... onze hulp is in de naam van de Heer die hemel en aarde gemaakt heeft.

Zo weten we direct waarom we bij elkaar zijn. Niet als zomaar een clubje mensen. Nee, we komen bij elkaar rond een naam. Een naam die vertrouwen geeft. Een naam die belooft erbij te zijn. Een naam die onze hulp is in het onzekere leven van alle dag.

Die naam behoort aan de Heer die hemel en aarde gemaakt heeft. Hij stond aan het begin. En vanaf dat begin is hij betrokken gebleven op heel die wereld. Soms dichtbij, soms van een afstand. Soms heel zichtbaar, soms in duisternis gehuld. Maar nooit afwezig.

Dat geeft vertrouwen. Daarom spreken we aan het begin ook vrijmoedig uit...

... Hij laat niet varen de werken van zijn handen.

Dat is onze zekerheid in alle wisselende omstandigheden. God laat niet varen de werken van zijn handen. Hij is en blijft erbij.

Wanneer wij straks de kerkdeur definitief in het slot draaien, blijft God niet achter. Hij zwaait ons niet uit. Nee, Hij loopt met ons mee naar de st. Ceciliakerk. Want God is niet een God van gebouwen, hoe sober of indrukwekkend ook. Nee, Hij is een God van mensen. En die mensen laat Hij niet los.

Vandaag sluiten we een hoofdstuk af. We kijken nog even achterom. Dat mag, moet zelfs. Dit gebouw is niet voor niets een Godshuis geweest. Hier werd het menselijke leven met al haar hoogte- en dieptepunten naast de naam van God gelegd. Een naam die vertelde: 'Ik zal er zijn'. Zo is het geweest. Hij was erbij!

Maar het boek is niet uit. Een volgend hoofdstuk dient zich aan, voortbordurend op het vorige. De Protestantse Gemeente Oosternijkerk vervolgt haar weg. Anders, maar ook weer hetzelfde.

Daarom kijken we vandaag ook in geloof vooruit. Een nieuw begin dient zich aan. En hoe de dag van morgen eruit ziet weten we niet. Laat staan de dag van overmorgen. Maar we gaan. Vertrouwend dat ons voeten wegen vinden om te gaan. Dat kan want onze hulp is van de Heer die niet laat varen de werken van zijn handen. Hij gaat met ons mee.

Weemoed vult dit gebouw. De ogen dwalen door de ruimte. Inderdaad, dit laten we achter, maar waar het gebouw voor staat, gaat met ons mee.

*Vervuld van uw zegen gaan wij onze wegen
van hier, uit dit huis waar uw stem werd gehoord,
in Christus verbonden, tezamen gezonden
op weg naar een wereld, die wacht op uw woord.*

Amen